

[Niels Helveg Petersen]

Til hr. Helge Adam Møller vil jeg gerne sige, at jeg er enig med hr. Helge Adam Møller i det principielle syn, at vi selvfølgelig er i situationer, hvor der skal stilles krav til folk, som slår sig ned i Danmark, og jeg er aldeles enig med dem, der har fremhævet, at vi har savnet at gennemtænke og gennemføre en egentlig integrationspolitik i Danmark. Vi må gøre mere ud af det, og også det er formentlig noget, som vi alle i grundprincippet i hvert fald kan enes om.

Fru Birthe Rønn Hornbech gjorde nogle betragtninger om familiesammenføring, som jeg føler lyst til at fremhæve her, fordi fru Birthe Rønn Hornbech her jo gjorde meget opmærksom på, at man ikke, når det drejede sig om familiesammenføring, kunne anlægge meget firkantede synspunkter. Jeg synes, der kom meget velkomne nuancer frem i fru Birthe Rønn Hornbechs syn på dette, nemlig at det var vanskeligt, besværligt, at ændre de nuværende regler, uden at det kom til at støde ind i meget stærke hensyn f.eks. til ægteskaber, til forholdet mellem forældre og børn osv.

Det er jeg aldeles enig med fru Birthe Rønn Hornbech i, og jeg er meget glad for, at debatten også får den nuance med i diskussionen om familiesammenføring. Den har ofte været savnet, og derfor fandt jeg slet ikke, at fru Pia Kjærsgaard havde noget som helst grundlag for at sige, at hun var enig med fru Birthe Rønn Hornbech, for jeg hørte faktisk Venstres ordfører her i dag sige, at det ikke var så enkelt, at man bare uden videre sådan kunne gennemføre firkantede ændringer i de nuværende familiesammenføringsregler. Sådan hørte jeg det, og sådan valgte jeg at opfatte det, og det synspunkt er jeg aldeles enig i.

Jeg kan tilslutte mig det, som er kommet igennem i flere indlæg, nemlig at det selvfølgelig er i det internationale samarbejde, ved ulandsbistand, ved udviklingsbistand, ved samarbejde med andre lande, ved politisk indsats i de internationale organisationer på alle leder og kanter, at man kan forebygge flygtningeproblemer bedst, og at Danmark har en klar forpligtelse til på alle måder at medvirke til at forebygge, forhindre, disse rædselsfulde flygtningeproblemer i at opstå – problemer af den type, som vi oplever i disse døgn, som der forhåbentlig i verdenssamfundet vil være en stærk vilje til at sætte effektivt ind over for.

Jeg kan så slutte med at sige, at jeg glæder mig over, at dagen får den afslutning, som kun er passende, nemlig at Fremskridtspartiets dagsorden bliver stemt ned af et meget bredt flertal. Jeg vil sige til fru Pia Kjærsgaard, at jeg har ikke nogen som helst anledning til at minde hverken mig selv eller mine kolleger i salen her om, at vi skal varetage danske interesser.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at takke ministeren for besvarelsen og komme med et par kommentarer til den.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde, da vi behandlede spørgsmålet om ratifikation af EF's asylkonvention: Lad os se klart, hvilke vilkår regeringen vil stille med hensyn til ændringer i den danske lovgivning, for vi vedtager den. Jeg synes, regeringen skal gå i gang med drøftelser med de partier, der står bag den gældende flygtningepolitik.

Men jeg vil gerne sige, at Kristeligt Folkeparti ikke har fremsat ønske om, at vi skulle lave en strammere flygtningepolitik, sådan at vi skulle holde folk, der er forfulgt, ude fra Danmark. Man kan altid vurdere, om der er behov for nogle justeringer, og om reglerne skal gøres lidt anderledes, og vi er meget åbne for, at vi gør sagsbehandlingen kortere osv., men uden at det går ud over den ægte medmenneskelighed, som har præget den lov, vi vedtog i 1983, og som også har ligget til grund for de ændringer, vi foretog f.eks. i 1984 og 1985. Og de ændringer, vi foretog i 1986, var jo – det lagde vi vægt på fra Kristeligt Folkepartis side – ikke nogen principiel ændring, men det var en justering, fordi der var opstået nogle konkrete problemer, hvor nogle mennesker søgte asyl f.eks. både i Tyskland og i Danmark, og det var uheldsmæssigt.

Den slags justeringer, for at lovgivningen kan blive mere hensigtsmæssig, medvirker vi gerne til, men ikke nogen ændringer, som medfører, at det grundsyn, det menneskesyn, der lå bag 1983-loven, bliver ændret.

Situationen er jo den, at i den verden, vi lever i, er der desværre uhyggelig mange mennesker, som bliver forfulgt, og vi kan ikke tillade os at sige, at vi ikke har et ansvar for at hjælpe disse mennesker. Her har vi en medmenneskelig forpligtelse; den må vi leve op til. Når man har rejst mange steder i verden, så ser man, hvor